

Sukulapaskilpailu

Kuva: Hollolalainen Anne Riihinen teki lapaset norjalaisen mallin mukaan.

Rissasten rasat – Turjan tumput – Valtasten vanttuut...

Nyt puikot heilumaan ja kaikki tekemään oman suvun näköisiä kädenlämmittimiä!

Sukuseurojen keskusliitto ja Karjalaisten Sukuyhteisöjen Liitto julistavat sukulapaskilpailun kaikille Sukuseurojen keskusliiton ja Karjalaisten Sukuyhteisöjen Liiton jäsensukuseurojen jäsenille.

Kilpailun tavoitteena on innostaa suunnittelemaan ja toteuttamaan omalle suvulle nimikkolapaset, jotka ilmentävät suvun ominaispiirteitä. Tehtävänä on valmistaa aikuisten kokoa olevat lapaset, joissa malli on uusi ja osallistujan suunnittelema, tekniikka ja materiaali ovat vapaasti valittavissa.

Lisätiedot: Sukuseurojen keskusliitto, toimisto@suvut.fi tai puh.(09) 4369 9450 ja Karjalan Liitto, toimisto@karjalanliitto.fi tai puh. (09) 7288 170

Kilpailutöiden tulee olla 26.9.2016 mennessä Sukuseurojen Keskusliitossa, Sokerilinnantie 7 E, 02600 Espoo.

1. Merkitse paketin sisältö: kilpailulapaset
2. Kiinnitä työhön lappu, jossa nimimerkki.
3. Kirjoita erilliselle paperille nimimerkki ja sukuseuran nimi sekä lyhyt tarina lapasista ja miten niissä kuvastuu osallistujan suku.
4. Liitä mukaan suljettu kirjekuori, jonka päällä nimimerkki ja sisällä: nimimerkki, osallistujan nimi ja yhteystiedot: puhelin, sähköposti ja lapasten palautusosoite, sekä tekijän ikä sekä lyhyesti suku- ja käsityöharrastuksesta.

Kilpailuraadin jäsenet: Toiminnanjohtaja Satu Hallenberg, Karjalan Liitto, Sukuviesti-lehden asiantuntijaneuvoston jäsen Kirsti Kesälä-Lundahl, Sukuseurojen Keskusliitto ja toiminnanjohtaja Virve Pajunen, Taito Pirkanmaa ry.

Parhaat palkitaan kunniakirjoilla sekä kirja- ja materiaalipalkinnoilla 8.10.2016 Vantaalla Kuulutko sukuuni -tapahtuman yhteydessä.

Lähde: <http://www.suvut.fi/keskusliitto/sukulapaskilpailu>

ISSN 2343-0788

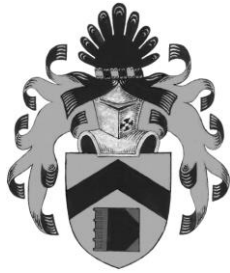

Hintikka-Suku Ry

SUKUSEURAN

TIEDOTUSLEHTI 1/ 2016

HINTIKKA-SUKU RY

Perustettu 3.8.1985 Rautalammillä

HINTIKKA-SUVUN TIEDOTUSLEHTI nro 44 – 1 / 2016

Päätoimittaja:

Ilkka Niiranen
Kantolantie 1 A 3
42700 Keuruu
0400-810 800
ilkka.j.niiranen@gmail.com

Toimitus:

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
puh. 040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Toimitus ja taitto:

Sari Hintikka
Naavakuja 13
36220 Kangasala
sari.hintikka@gmail.com

Paino ja postitus

Jyväskylän yliopistopaino
Cygnaeuksenkatu 3, Jyväskylä
Postiosoite:
PL 35
40014 Jyväskylän yliopisto
puh. 040 805 3654 ja
040 508 4656
paino@jyu.fi

LEHDEN SISÄLTÖ

Sukuneuvosto ja jäsenasiaa.....	3
Puheenjohtajan palsta	4
Hintikka-suvun sukupäivät 2016 ...	5
Sukukokouksen esityslista	7
Toimintakertomus	8
Toimintasuunnitelma	9
Kuolinilmoituksia	11
Matemaatikko ja tietokirjailija Pekka Hintikka.....	12
Sukujuuria tutkimassa.....	13
Toivo Johannes Hintikan kirje	14
Eeli August Hintikan kirje	15
Talkooperinnettä 1940-1950	17
Elsa Kukkosen ja Taimi Pirkkalaisen perhehistoriaa	18
Seppä ja sen sentraali	20
Kiitollisuuden kukkaset	21
Sukuseuran T-paita	22
Sukuseuran tunnukset ja tuotteet .	23
Sukulapaskilpailu.....	24

Kannen kuva: Etelä-Konneveden Kansallispuistosta Vuorikalajan laavulta

Hintikka-suvun yhteistietoja, tunnuksia ja muita tuotteita

Otamme mielellämme vastaan tuleviin lehtiin Hintikoihin liittyvää materiaalia: juttuja, tarinoita, lehtileikkeitä, tapahtumia, jotka koskevat meitä, perhejuhlia, syntymäpäiviä, poismenoja, vanhoja kuvia, tarinoita taloista, henkilöistä, henkilöesittelyjä kaikkea, joka on kiinnostavaa muillekin sukuun kuuluville ja joka lähentää meitä Hintikoita toisiimme. Jos löydätte kotiseutunne sanoma- tai muista lehdistä artikkeleita, jotka käsittelevät meitä Hintikoita, voisitteko postittaa aineistoa meille?

Aineiston toimitusosoite:

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
puh. 040-578 0840
jauhi@hotmail.fi

Hintikka-Suku Ry:n yhteystietoja:

Hintikka-Suku Ry:n pankkiyhteys: Nordea
Rautalampi: **FI37 1080 3000 100359.**

Sukuseuran **uusitut kotisivut** löydät osoitteesta: **<http://www.hintikkasuku.com>**

Hintikka-suvun tunnukset

Sukuseuralla on suolahtelaisen sukuseuran jäsenen, valokuvaaja Ossi Hintikan suunnitellut vaakuna, pienoislippu ja isännänviiri. Sukuseuralla on myös rintaan kiinnitettävä suvun vaakunalla koristettu rintapinssi. Tuotteita voi tilata Jaakko Hintikalta puh. 040-578 0840 tai sähköposti jauhi@hotmail.fi

- **Pienoislippuja** (25 €/kpl)
- **Isännänviirejä** (75 €/kpl)
- **Rintapinssejä** (3 €/kpl)
- **Suur-Rautalammin Hintikat I -kirjoja** (40 €/kpl)
- **Suur-Rautalammin Hintikat II -kirjoja** (35 €/kpl)

Suur-Rautalammin Hintikat sukukirjan **I ja II- osaa** voi noutaa ja tilata **Jaakko Hintikalta** puh. 040-578 0840, sähköposti: jauhi@hotmail.fi

Kirjoja on myös saatavilla kaikilta sukuneuvoston jäseniltä

Suur-Rautalammin Hintikat -sukukirjan I-osan uusi painos on valmistunut. Voitte jättää kirjasta tilauksia. **Puusta veistetty vaakuna**, on loppuunmyyty. Etsimme uutta tekijää. Kiinnostuneet ottakaa yhteyttä sukuneuvoston jäseniin.

Kaikki edellä mainitut tuotteet ovat korkeatasoisia ja sopivat erinomaisesti esimerkiksi merkkipäivä- ja joululahjaksi, ja varsinkin nyt kesällä, uutena tuotteena, nämä t-paidat ovat hyvä vaihtoehto lahjaksi ja itsellekin käyttöön.

Jäseneksi liittyminen

Jäseneksi liittyminen tapahtuu yksinkertaisimmillaan ilmoittamalla nimen ja osoitteen joko puheenjohtajalle Ilkka Niiraselle tai jäsenluettelon pitäjälle Jaakko Hintikalle.

Onko teillä mielessä Hintikka-sukuun kuuluvia ihmisiä, jotka voisivat olla kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta ja haluaisivat saada oman lehden? Voisitte pyytää heitä liittymään jäseneksi, tai annatte heidän osoitteensa, lähetämme heille tarjouksen.

Tarjous

Jatkamme tarjousta sukukirjoistamme; jos sukukirjan oston yhteydessä liittytään sukuseuran jäseneksi, tulee ensimmäisen vuoden jäsenmaksu ilmaiseksi. Tässä hyvä vinkki, kun suunnittelette lahjaa jollekin.

Oheinen kuva on Liesvesi-hinaajasta, josta oli juttu lehdes-
sämme 2/2014. Pieni korjaus ju-
tussa olleeseen tietoon, että hi-
naajia olisi ollut kaksi. Hinaajia
oli vain yksi, joka liikkui pe-
siäissalmen sillan ali vanginve-
deltä Liesvedelle.

Kuvassa hinaajassa ei ole
vielä hyttiä, joka rakennettiin
siihen myöhemmin. Hytti oli sen
verran korkea, että se oli raken-
nettu kahdesta osasta, sillan ali-
tuksen ajaksi nostettiin hytin
yläosa hinaajan kannelle, joten
matalan sillan alitus sujui on-
gelmitta. JH

Tukin uitto oli aikoinaan merkittävä työllistäjä paikkakunnalla. Järven selkää taittoi silloin
Liesvesi-hinaaja, joka veti perässään tukkilauttaa. Lautta on jätetty ja tässä laiva on palaamassa ta-
kaisin Liesvedelle. (Lainaus, kuva ja teksti: karkkaala.com/digirengas/hinaajakuva.htm)

Sukuseuralla suvun vaakunalla varustettu t-paita myynnissä

Paitoja esittelee Roosa ja Leevi Hintikka

Materiaali on laadukasta puuvillaa, väreinä valkoinen ja keskipunainen. Koot S, M, XL ja XXL.

Hinnat lähetykseluineen: 1 kpl 17 € 2 kpl 30 € 3 kpl 40 € ja 4 kpl 50 €.

Tilaukset: Ilpo Hintikka puh. 0400 541 343 tai email: ilpo.hintikka@pp1.inet.fi

Hintikka-Suku Ry

Perustettu 3.8.1985 Rautalammilla

SUKUNEUVOSTON JÄSENET JA RAHASTONHOITAJA VUOSINA 2014-2016

Puheenjohtaja:

Ilkka Niiranen
Keuruu

Varapuheenjohtaja:

Ilpo Hintikka
Palokka

Rahastonhoitaja:

Anne Virtanen
Heinola

Sihtööri:

Pirkko Kalliola
Jyväskylä

Muut jäsenet:

Anna-Maija Hintikka
Joroinen

Eino Hintikka
Jyväskylä

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Pekka Hintikka
Rautalampi

Risto Hintikka
Laukkavirta

JÄSENEKSI LIITTYMINEN

Sukuseurassamme on tällä hetkellä noin 240 jä-
sentä. Jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla nimen
ja osoitteen joko puheenjohtaja Ilkka Niiraselle
tai jäsenrekisterinpitäjä Jaakko Hintikalle (yh-
teystiedot yllä).

Onko teillä mielessä Hintikka-sukuun kuuluvia
ihmisiä, jotka voisivat olla kiinnostuneita suku-
seuran toiminnasta ja haluaisivat saada oman
sukulehden? Voisitte pyytää heitä liittymään jä-

seneksi tai antaa heidän osoitteensa Jaakko Hin-
tikalle tai Ilkka Niiraselle, niin lähetämme heille
tarjouksen. Katso myös **tarjouksemme** lehden
takasivulta.

**Huomioikaa jäsenmaksulomake lehden
mukana. Muistakaa käyttää viitenumeroa
jäsenmaksua maksaessanne.**

Toimitus

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Hintikka-sukuseuran jäsenet ja perheet

Tämän vuoden elokuun puolivälin viikonloppuna pidetään sääntömääräiset Hintikka-suku ry:n sukupäivät.

Suvun juhlaväki palaa tavallaan juurilleen, Rautalamille. Pitopaikkana on Törmälän loma- ja leirikeskus, joka sijaitsee kauniissa savolaismaisemassa järven rannalla. Kutsu ja ajo-ohjeet ovat toisaalla lehdessämme.

Paikalle on mahdollista tulla jo lauantaina, sillä kokouspaikalla on hyvät palvelut majoitus-tiloineen. Nyt on samalla hyvä mahdollisuus

tutustua Etelä-Konneveden kansallispuistoon. Lauantai-iltapäivälle on järjestetty ohjelmaa. Sunnuntain ohjelmassa on sukujuhla mielenkiintoisen esitelmän kera ja varsinainen 16. suukokous. Sääntöjen mukaan kokouksessa on katsaus menneeseen ja tulevaisuuteen. Kokouksessa valitaan sukuneuvoston jäsenet seuraavaksi kahdeksi vuodeksi. Jokainen miettiköön tykönänsä aktiivisia ehdokkaita tulevaan neuvostoon.

Hintikka-suku ry:n toimintaa rahoitetaan jäsenmaksuilla. Viime vuonna ilmestyi vain yksi lehti, jonka takakannessa oli jäsenmaksulomake. Erilaisten syiden vuoksi lehti ilmestyi vasta vuoden lopussa, joten jäsenmaksuja maksettiin hyvin myöhään, josta syystä vuosi 2015 oli taloudellisesti erittäin vaikea. Yhteisen lehden ilmestyminen on mahdollista vain maksettujen jäsenmaksujen avulla. Muistanette tämän.

Toistan kaksi vuotta sitten kirjoittamani: Aktivoitukaa ja saapukaa joukolla mukaan mielenkiintoisille sukupäiville joko lauantaina tai vasta sunnuntaina.

Tervetuloa!

Ilkka Niiranen
puheenjohtaja

TOIMITUKSEN TOIVE

Ilmoittakaa sukuseuralle, jos osoitteenne muuttuu. Meillä ei ole seuramme pienen budjetin takia mahdollisuutta saada osoitepäivityksiä väestörekisteristä. Laitattehan meille toimitukseen tiedon, jos sukuseuran jäsenenä ollut omaisenne kuolee.

Haluaisimme mahdollisimman monen jäsenen sähköpostiosoitteen, jotta voisimme kätevästi tiedottaa ajankohtaisista sukuseuran asioista, osoiterekisteri ei ole vielä kattava. Laitathan sähköpostiosoitteesi Jaako Hintikalle osoitteeseen: jauhi@hotmail.fi

Toimitus

Kiitollisuuden kukkaset

Laitoin syksyllä ystäväni kanssa Joriinin juuria talvehtimaan. Koko syyskesän ne ovat kukkineet kauniita, isoja kukkasia. Juurakko piti minulle ”puheen” ja kirjoitin sen runomuotoon:

*Tässä on joriini-kukan juuret
mukulat rumat ja suuret.
Säilytetään talven laatikossa,
ilman valoa, viileässä paikassa.*

*Kevät koittaa ja routa sulaa,
aurionvalosta ei ole pulaa.
Nostetaan juurakot kellarista,
odotetaan silmujen puhkeamista.*

*Kun väistyy keväiset hallayöt,
niin alkaa puutarhassa työt.
Lapiolla multaa kaivetaan,
ja siihen juurakko istutetaan.*

*Nouse oraat mullasta näin,
katselee lämpöä ja valoa päin.
Vahvat punaiset kukkaset,
näin saa puutarhuri kiitokset*

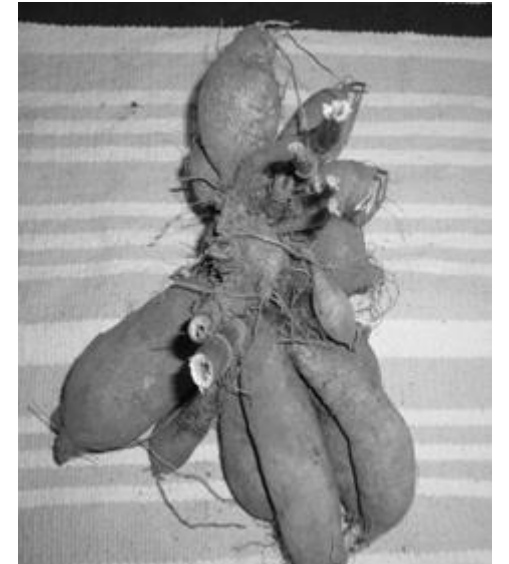
*Kenties mietit elämäsi pimennossa,
syvällä sydämesi juurakossa:
Ei minusta ole mihinkään,
ikuisesti kellariini jään.*

*Monet katkerat pettymykset sain,
ne mukulat mädättää vain.
Olen hyljätty ja pois työnnetty,
ei minusta elämää ole löydetty.*

*Mutta hei! Tule valoon sittenkin,
nouse kellarin portaat ylös
mielin kipeinkin.
Jumalan armon aurinko lämmittää,
se saa aikaan juurakossakin elämää.*

*Jeesus sanoo: Olen valo maailman
Hän teki työn suurimman.
Mädät mukulat pois puhdistaa,
kiitollisuutta elämän kukkimaan saa!*

Aino Hintikka

Seppä ja sen sentraali

Pieni maaseutukylä Keski-Suomessa 1950-luvun puolivälissä eli työntäyteistä elämää. Kylässä oli n. 40 savua ja puhelin, melko harvinainen laite puhumattakaan muista ko-
neista ja laitteista.

Tuolloin ihmisten haaveena oli Ferguson traktori tai kupla volkkari, Volvo Amatzon oli tosi harvojen herkkua. Koneita ei juuri ollut. Ne vähät, jotka oli irti saatu, käytettiin tarkkaan korjaillen ja kunnostaen. Koska kulkuyhteyksiä ei ollut, oli varmasti joka kylällä joku korjausmies, yleensä itseoppinut tai sepänsällin koulunkäynyt, jota sepäksi kutsuttiin. Näin myös Keski-Suomen kylissä. Seppä oli myös kysytty, varsinkin hyvä seppä, kuten tämän kylän monitoimimies, joka hallitsi metallin kuumana ja kylmänä.

Puhelunvälitys toimi käsivälitteisenä nimi- tai numerohuudolla. Yleensä numeroa ei keskukseen ilmoitettu, vaan nimellähän puhelun välityspyyntö tehtiin ainakin kylän puheluissa, koska ne harvat talot, joissa puhelin sattui olemaan, toki tunnettiin. Niin, että jos sepälle oli asiaa, pyyntö oli: "saanko sepälle" tai "saanko myllärillemme" jne. Jos sattui olemaan asiaa kirkolle tai jopa kehäkolmosen taakse, jota jo joku suunnitteli tai saattoi haaveilla ruuhka-Helsingistä, oli asia jo toinen. Ensinnäkin asian täytyi olla tosi tärkeä, koska puhelun saanti oikeaan numeroon saattoi kestää jopa 2-3 tuntia. Entä sitten kuuluvuus? Luuriin piti kailottaa niin, että lähinaapuritkin asian kuulivat.

Usein taisi olla niin, että silloiset kylän keskusten hoitajat (sentraalit) olivat jo iäkäämpiä henkilöitä, joilla oli aikaa päivystää ja välittää puheluita. Sinänsä tärkeän tehtävän hoito saattoi tästä syystä olla joskus vaikeaa esim. palokunnan tai lääkärin ja usein eläinlääkärin tilaamisessa. Vaikka tänä päivänä Tele mainostaa nopeaa palvelua, on faxit ja kännykät, jo vain onhan näitä, mutta toimi se tiedonvälitys 1950-luvulakin, tosin joskus enemmän tai vähemmän sopivalla tavalla.

Kuten edellä kerroin, oli seppä kylällä kuin kylällä kysytty henkilö. Näin ollen täytyi sentraalin palvelualttiina (Telen) virkailijana olla tietoinen monitaitomiehen olinpaikasta. Sitten, kun naapurukset olivat puhelinyhteydessä enemmän tai vähemmän kailottaen, ja suunnittelivat työkalujensa kunnostamista, keskustelu luonnollisesti kääntyi pajaan ja seppään. Koska kyseessä oli kevätkiireet, olisi korjaus pitänyt saada hetimiten hoidetuksi. Niinpä sovittiin, että otetaan yhteyttä pajalle koht'sillään, kun kerran oli puhelin, se käsin veivattava. Mutta kuinka ollakaan sentraalilta oli satumalta jäänyt linja auki myös omaan kuulokeeseen. Tietäen ettei seppä nyt juuri ollut kotona, sentraali avuliaana virkahenkilönä ja täysin eläytyneenä naapurusten keskusteluun loihe lausumaan: "Ei seppä nyt juuri ole kotona".

Vaikka naapurukset olivat vähän aavistelleet, että langoilla saattaa olla huonot eristeet, oli moinen palvelualttius heille melkoinen yllätys. Voihan asian ymmärtää myös niin, että virkamies (sentraali) säästi keskusta ja itseään turhalta lisätyöltä kertomalla asianomaisille suoraan, kuinka asiat kylällä oikein makaa.

Nyt, kun vertaamme tätä päivää silloiseen elämänlaatuun, on kai parempi ettemme fundeeraa, ainakaan vakavasti, miten maapallo makaa seuraavan neljäkymmenen vuoden jälkeen, vaikka vain tiedonvälityksen osalta.

Mikko Jukola
(Kirjoitettu 1980-luvulla)

Artikkeli on julkaistu toukokuussa 2010 Jukojärven kylälehdessä Kaiun Korva nro 28:ssa.

Hintikka-suvun sukupäivät 13.-14.8.2016

Törmälän loma- ja kurssikeskus Oy:n tiloissa

Lomakeskus sijaitsee Rautalammin kunnassa osoitteessa Konnekoskentie 552. Jyväskylästä on matkaa 80 km, kuten myös Kuopiosta. Lisätietoja: www.tormala.fi

Ohjelma

Lauantaina tulevat:

Majoittuminen

Klo 14 tulokahvi

Klo 15 vaellusretki ympäristöön. Törmälän pihasta pääsee suoraan rantapolulle, Enonniemen luontopoluille ja vaaramaisemiin. Esimerkikisi Törmälän pihasta Vuori Kalajan -laavulle on matkaa 1.5 km tai autolla parkkipaikalle ja siitä kävellen vain 900 m, joka näin soveltuu huonojalkaisillekin. Läheisessä Konnekoskessa on koskikalastusmahdollisuus. Lisäksi tarjolla on erilaisia oheispalveluja esim. ratsastusta, kanoottiretkiä, koskenlaskua ja mönkijäsafareita, näistä tilaus etukäteen.

Klo 18.30 rantakalaa. Pekka Hintikka on luvannut pyytää ja valmistaa meille rantakalakeiton.

Noin klo 20 rantasauna, erilliset naisten ja miesten puolet. Nautitaan, saunotaan ja uidaan.

Sunnuntaina tulevat:

Klo 10 tulokahvi

Klo 11 aamuhartaus

Klo 12 lounas

Klo 14 sukujuhla

- musiikkiesityksiä
- juhlapuhe: Psykiatrian professori Jukka Hintikka, Tampereen yliopisto. DNA apuna sukututkimuksessa. Mistä Matti Hintikka ilmaantui Konnevedelle 1500-luvulla? Pälkäneeltä, olemme uskoneet, mutta jos Matti tuli Pälkäneeltä, niin mistä hänen esi-isänsä sinne tulivat? Ja oletko luonnoltasi kuin käräjillä 1400-luvulla olleet Hindzickalan miehet? Vastauksia liki kymmenen Hintikan miehen DNA tutkimuksen perusteella.
- yhteislaulua

Klo 15.30 sukukokous

Klo 16 lähtökahvi

Kokouspakettien hinnat:

Lauantai-sunnuntai 35 €/henkilö, 6-14 v lapset puoleen hintaan (17,50 €) ja nuoremmat ilmaiseksi. Sunnuntain kokouspaketti 18 €, 6-14 v lapset puoleen hintaan (9 €) ja nuoremmat ilmaiseksi. Juhla ja kokous lähtökahvilla 7.00 € (ei sisällä tulokahvia eikä lounasta).

Majoitushinnat:

Marjatanpirtti, sis. aamiaisen ja liinavaatteet

Huoneet ovat tilavia ja söngyt lattiatasossa. Kaikissa huoneissa on oma suihku ja WC.

- 1 hh 45 €
- 2 hh 60 €
- 4 hh 80 €

Aamurusko

- 4 hh 120 €, sis. aamupalan. Tarvittaessa liinavaatesetti 8 €/henkilö.

Kokous- ja majoitusmaksut maksetaan suoraan Törmälään.

Tilaisuuteen tulee ilmoittautua suoraan Törmälään 31.07.2016 mennessä sähköpostilla osoitteeseen info@tormala.fi tai puhelimitse numeroon 040 558 2439.

Järjestämme sukupäivillä arpajaiset, joihin toivomme juhlaan osallistuvien tuovan jotain pientä arpajaisvoitoiksi, esim. kotileivonnaiset ja käsityöt ovat tervetulleita.

TÖRMÄLÄ

LOMA- JA KURSSIKESKUS

ELÄMYKSIÄ, KOKEMUKSIA, HERKUTTELUA JA EVÄITÄ KANSALLISPUISTON PORTILTA!

Avoinna 1.6.–31.8. päivittäin kello 10–18
(paitsi 24.–26.6.)

Konnekoskentie 552, 77700 Rautalampi
040 558 2439 ■ info@tormala.fi
www.tormala.fi

vuotta. Sodan jälkeisinä vuosina kehittyi yhteiskunnallinen toimintaympäristö uusille alueille. Simo Kukkonen (s. 5.12.1897) osallistui vapaus-sotaan. Hän eli yli 80-vuotiaaksi ja kuoli 10.4.1980. Elsa Maria menehtyi kotonaan 29.12.1971. Elsalle ja Simolle syntyi kaksi lasta, Taimi ja Kosti.

Taimi Tellervo syntyi 4.6.1925 Hytölän kylässä kotitalossaan Jokirannassa. Poliisin rouva Ritva-nen hoiti kättilön tehtäviä. Taimi aloitti kansakou-lun 6-vuotiaana. Hän suoritti Konnevedellä neljä vuotisen kansakoulun ja jatkoluokan. Vanhemmat lähettivät hänet Helsinkiin aloittamaan oppikoulua 1930-luvun alkupuolella, mutta koti-ikävä toi hä-net takaisin Konnevedelle. Taimilla on vielä muis-tissa vierailut 1930-luvulla Kuparissa, missä Sel-ma talon vanhana emäntänä oli antanut hyviä neuvoja talon siistinä pidosta. Jatkosodan aikana Taimi palveli kotipitäjässään lottana. Harrastuk-sista tuohon aikaan mainittakoon kuorolaulanta. Sota-aika rajoitti harrastukset kotiaskareisiin.

Avioliiton Taimi solmi Sulo Pirkkalaisen kanssa 15.6.1946. Taimi oli 21-vuotias ja Sulo 23-vuotias. Hääseremoniat järjestettiin Kolminiemen pihassa pappi Noposen johdolla ja jatkot olivat maamiesseuran talolla kirkonkylässä. Vuosina 1947–55 perheeseen syntyi Hytölän Kotikummu-sa kuusi lasta (4 tyttöä ja 2 poikaa).

Elinkeinorakenteen muuttuessa parempien työ-mahdollisuuksien perässä perhe muutti elokuun lopussa 1962 Konnevedeltä Helsinkiin. Pukaran Saarenmatin Pirkkalaisten kuorma-autossa oli perheen muuttokuorma. Mukana kuormassa soh-valla istuivat kuusi lasta. Matkan aikana silloisella nelostiellä oli mahdollisuus katsella pressun takaa vaihtuvia maisemia.

Helsingissä 1962 alkaen Taimi työskenteli ensin Helsingin kaupungin Fallkullan maatilalla maata-lous-apulaisena kolme vuotta. Varsinaisen työ-uransa, 21 vuotta, hän toteutti Helsingin kaupun-gin keskuspesulan työntekijänä vuodesta 1965 jään eläkkeelle 1986. Työ oli vuorotyötä. Moni-lapsisen perheen asioiden hoitaminen työaikojen puitteissa edellytti järjestelykykyä ja joustavuutta molemmilta vanhemmilta. Helsingissä syntyivät vielä perheeseen 1967 identtiset kaksospojat.

Kirjoittanut Harri Pirkkalainen

Lähteet:
Suur-Rautalammin Hintikat, Gummerus 2002
Konneveden Kirja, Savon Sanomain kirjapaino 1976
Konneveden Joulu 2008, Jauhatusta vesivoimalla -artikkelini Konneveden kotiseutuyhdistyksen joululehdessä

90-vuotias Taimi Pirkkalainen 4.6.2015. Taimi Pirkkalaisen 90-vuotissyntymäpäiviä vietettiin 4.6.2015 Helsingin Puistolan palvelutalossa läheisten ja perheen voimin. Taimin 80-vuotisjuhlat järjestettiin 4.6.2005 Hytölän Myllyrannan syntymäkodissa. Paikalla olivat lapset perheineen sekä tuolloin myös valtaosa Kuparin, Heinäahon ja Nuuttilan ja Angeriastaipaleen serkuista juhlistamassa merkkipäivää.

Elsa Kukkosen (os. Hintikka) ja Taimi Pirkkalaisen (os. Kukkonen) perhehistoriaa

Selma ja Elsa Hintikka

Hänniskylän Kuparin isäntänä toimi aikanaan Juho Hintikka (10.11.1863-24.2.1924) ja hänen vaimonsa Selma os. Taipale (s. 15.2.1870). He avioituivat 15.6.1891. Perheeseen syntyi 4 poikaa ja 2 tytärtä. Vanhin poika Urho Matti (pitkäaikainen Kuparin isäntä), Lyyli Siviä, Elsa Maria, Veikko Viljam ja Niilo Elias. Pojista Emil Johannes kuoli 19-vuotiaana 17.7.1917. Kuva tästä Kuparin nuorisosta löytyy sukukirjan I-osan sivulta 323. Kuparin talon vaiheita ja historiaa on Urho Matin vanhin poika Juhani Hintikka (Kuparin isäntä 2000-luvun alkuun) kuvannut sukukirjassa ansiokkaasti.

Kuparin ja Vanhanpaikan taloista on kirjoittajalla hienot, kannustavat henkilökohtaiset yhteisölliset muistot 1950-luvun lopulta ja 1960-luvun alusta. Tuohon aikaan vietin useita 1-2 viikon jaksoja koulun loma-aikoina Vanhapaikalla kummieni Liisan ja Niilo Eliaksen kotona. 7-vuotinen kansakoulu Hytölässä opettajiemme Anna Hakkaraisen Olli Pihkon ”akatemiassa” alkoi syksyllä 1953. Sen päälle oltiin viimeisiä kirkonkylän kansalaiskoulun oppimäärän suorittaneita ikäluokkia 31.5.1960. Koulunjälkeinen syksy ja talvi sujui pääasiassa puusavotassa enoni Kostin apuna Jokirannan mailla. 15-vuotiaana vuoden 1962 kesällä olin lähes kaksi kuukautta viikoittain Kuparin talossa ensimmäisessä ”kesätyöpaikassani”. Nukkumapaikkana työpäivien jälkeen Kuparin päärakennuksessa tuona aikana oli perimätiedon mukaan Selma-mummon kammari.

Elsa Maria Juhontytär Hintikka syntyi 17.4.1895. Elsa Maria suoritti keskikoulun 1900-luvun alku-

puolella Haapamäen yhteiskoulussa. Monet paikkakuntalaiset olivat toimineet Kärkkäälän nuorisoseuran toiminnassa merkittävillä paikoilla nuorison herättäjinä. Seuran ensimmäinen esimies 1920-luvulla oli nuori ja tulisieluin Elsa Hintikka, joka oli mukana seuran toiminnassa vielä avioiduttuaan Hytölään. Elsa Maria oli innokas nuorisoseura-aatteen kannattaja sekä myös paikallinen taustavaikuttaja kylän muissakin toiminnoissa. Hänet vihittiin 28.10.1922 Simo Pekanpoika Kukkosen kanssa. Elinaikansa he asuivat Angeriastaipaleesta lohkotulla Hytölän myllyn tilalla.

Vanhimmat tiedot Konneveden myllyistä ovat Ruotsinvallan ajalta. Myllykatselmuksessa vuodelta 1858 käy selvästi ilmi, että Siikakosken mylly oli ensikerran pantu verolle 1799 ja vastaavasti Hytölän myllystä katselmuspöytäkirja kertoo, että se oli pantu verolle jo ”kauan sitten”. Hytölän mylly oli aikanaan toinen tullimylly Konnevedellä. Pukarajoessa sijaitseva mylly oli saanut perustamislupansa 28.2.1880 ja verollepanokatselmus pidettiin 4. lokakuuta 1881. Myllyn olivat perustaneet Johan Närhi ja Johan Kukkonen. Johan Kukkonen Hinkkalasta (22.10.1837-28.2.1917) tuli kotivävyksi Iisakki Liimataisen isännöimään Kärkkäiskylän Angeriastaipaleen taloon 1859.

Jokirannassa ylläpidettiin 1920-1930 -luvuilla Hytölän kylän piirikirjastoa, minkä valokuva löytyy muun muassa Konnevesi-kirjasta (s. 524). Päärakennuksen tulipalossa sota-aikana 1941 tuhoutuivat myös kirjaston kirjat lähes kokonaan. Vielä 1945 Elsa Maria oli perustamassa Hytölään nuorisoseuraa. Aktiivista toimintaa seuralla oli pari

Hintikka-Suku ry

SUKUKOKOUKSEN ESITYSLISTA

Hintikka-suku ry:n sääntömääräinen varsinainen sukkokous pidetään 14.08.2016. Kuudestoista (16.) sukkokous alkaa sukkjuhlan päättymisen jälkeen, klo 15.30.

- 1 § Sukuneuvoston puheenjohtaja Ilkka Niiranen avaa kokouksen tervetulotoivotuksin. Muistetaan poisnukkuneita.
- 2 § Kokouksen laillisuuden ja päätösvaltaisuuden toteaminen. Todetaan osallistujat.
- 3 § Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri ja pöytäkirjan tarkastaja-äänentlaskijat.
- 4 § Hyväksytään kokouksen työjärjestys puheenjohtajan esittämässä muodossa.
- 5 § Esitellään Sukuneuvoston laatima toimintakertomus vuosilta 2014 - 2015. Hyväksytään toimintakertomus.
- 6 § Esitellään tilit ja tilinpäätös vuosilta 2014 - 2015. Luetaan toiminnantarkastajien lausunto.
- 7 § Tilinpäätöksen hyväksyminen. Vastuuvapauden myöntäminen sukuneuvostolle.
- 8 § Jäsenmaksun vahvistaminen sukuneuvoston esityksen mukaisesti. Vuosimaksu on 20 € jäseneltä (aikaisemmin 20 €), ainaisjäsenmaksu 200 € (aikaisemmin 150 €). Liittymismaksua ei peritä. Kunniapuheenjohtajan ja kunniajäsenien jäsenyys on maksuton.
- 9 § Sukuneuvosto esittää ettei sukuneuvoston jäsenille makseta kokouspalkkiota. Matkakorvaukset maksetaan julkisten kulkuneuvojen 2. lk:n mukaan, mikäli laskutetaan.
- 10 § Vuosien 2016 - 2018 toimintasuunnitelman ja talousarvion hyväksyminen.
- 11 § Valitaan seuran puheenjohtaja seuraavaksi toimintakaudeksi 2016 - 2018. (Päättävän kauden puheenjohtajana on toiminut Ilkka Niiranen, Keuruu, Leskelä)
- 12 § Valitaan sukuneuvoston 6-9 jäsentä toimikaudeksi (2016 - sukkokous 2018). Päättävän kauden jäsenet olivat:

- Anna-Maija Hintikka	Joroinen	Matoniemi
- Jaakko Hintikka	Suolahti	Matoniemi
- Pekka Hintikka	Rautalampi	Pakarila
- Ilpo Hintikka	Jyväskylä	Piilumäki
- Pirkko Kalliola	Jyväskylä	Uuralahti
- Eino Hintikka	Jyväskylä	Vanginpää
- Risto Hintikka	Laukaa	Piilunmäki
- Anne Virtanen	Heinola	Piilunmäki
- 13 § Valitaan toiminnantarkastajat vuosiksi 2016 - 2018 (Päättävällä kaudella: Jussi Elias Hintikka ja Aila Siekinen. Varalla ovat Merja ja Carl Sundman)
- 14 § Muut asiat
- 15 § Kokouksen päättäminen

TOIMINTAKERTOMUS VUOSILTA 2014 - 2016

YLEISTÄ

Sukukokouksessa 13.07.2014 sukuneuvostoon valittiin toimikaudelle 2014 - 2016:

Puheenjohtajaksi: Ilkka Niiranen Keuruu Leskelä

Jäseniksi: Anna-Maija Hintikka Joroinen Matoniemi
Jaakko Hintikka Suolahti Matoniemi
Pekka Hintikka Rautalampi Pakarila
Ilpo Hintikka Jyväskylä Piilumäki
Pirkko Kalliola Jyväskylä Uuralahti
Eino Hintikka Jyväskylä Vanginpää
Risto Hintikka Laukaa Piilunmäki
Anne Virtanen Heinola Piilunmäki

Toiminnantarkastajiksi valittiin Jussi Elias Hintikka ja Aila Siekkinen. Varalla ovat Merja ja Carl Sundman.

Sukuseuran tiedotuslehti ilmestyi kaksi kertaa vuonna 2014 ja kerran vuonna 2015.

Sukuseura on jäsenenä Suomen Sukuseurojen keskusliitossa ja puheenjohtaja Ilkka Niiranen kutsuttiin keskusliiton hallitukseen kolmivuotiskaudeksi 2013 - 2015. Sukuseura kuuluu myös Sisä-Savon perinneyhdistykseen, jonka hallitukseen kuuluu Pekka Hintikka.

SUKUNEUVOSTON KOKOUKSET

Sukuneuvosto valitsi ensimmäisessä kokouksessa varapuheenjohtajaksi Ilpo Hintikan, rahastonhoitajaksi Anne Virtasen ja sihteeriksi Pirjo Kalliolan. Lehden toimitussihteerinä on toiminut Sari Hintikka. Sukuneuvosto on pitänyt neljä kokousta.

SUKUSEURAN JÄSENET

Kunniapuheenjohtajaksi on aikanaan nimitetty Eino Hintikka.

Kunniajäseniä on 9: Eero Hintikka, Erkki Hintikka, Jaakko Hintikka, Heikki Hintikka, Pekka Hintikka, Onerva Hintikka, Ossi Hintikka, Veikko Hintikka ja Kalevi Oksanen.

Ainaisjäseniä on seitsemän: Eino Hintikka, Heikki Hintikka, Irma Hintikka, Markku Hintikka, Arja Kullas, Heikki ja Anna-Maija Hintikka. Jäseniä oli vuoden 2015 lopussa 220.

SUKUSEURAN TALOUS

Jäsenmaksuksi päätettiin vuoden 2014 sukukokouksessa 15 €/vuosi ja ainaisjäsenmaksuksi 150 €. Alle 25-v on nuorisojäsen, jonka jäsenmaksu on 5 €/vuosi. Sääntöjen mukaan kunniapuheenjohtajan ja kunniajäsenten jäsenyys on maksuton.

TALKOOPERINNETTA 1940-1950 -LUVUN HANKASALMELLA

Erilaisten maaseudulla tyypillisten töiden tekeminen kylän yhteisvoimin, eli talkoilla, oli varsin tavallinen tapahtuma kotikylälläni sota-aikana ja vielä sen jälkeenkin.

Sota-aikana talkoiden yleisyys johtui siitä, että melkein kaikki aikuiset miehet oli komennettu rintamalle ja kotitöistä huolehtivat naiset, vanhukset ja lapsetkin. Talkoita oli ollut jossakin määrin jo ennen sota-aikaakin, mutta sotatila kohotti yhteishenkeä ja auttamishalua entisestään. Haluttiin, että kaikkien kyläläisten tarpeelliset työt tulisivat ajallaan tehdyiksi. Talkoilla tehtäviä töitä muistan olleen mm. heinäntekotalkoot, rukiinleikkuutalkoot, elonniittotalkoot, pärekattotalkoot ja perunankaivuutalkoot.

Talkoisiin osallistui yleensä koko kynnelle kykenevä kylän väki. Jos lapsia oli mukana, piti tietysti huolehtia turvallisuudesta, koska pelloilla käytettiin sirppejä, viikatteita ja siihen aikaan myös hevosia sekä hevostyökoneita. Talkoisiin oli aina hauska mennä.

Vaikka työ lapsena tuntui joskus raskaaltakin, oli mukava oppia uutta ja tuntea olevansa jo melkein aikuinen. Talkooporukalle tarjottiin talonväen toimesta yleensä pullakahvit tai korvikkeet, jos kahvia ei ollut enää saatavilla. Jos talkoourakka kesti pitemmän aikaa, tarjottiin kotikaljaa ja voileipiä. Olipa joskus, varsinkin sodan jälkeen, sellaisiakin talkoita, joissa pistettiin tanssiksikin grammarin tai paikallisen soittoniekan säestyksellä.

Jävään talo oli kotilampeni toisessa päässä, mutta talon rantaniitty sijaitsi kodin peltojen vieressä Jävään lammen rannalla. Niitty oli joskus raivattu pelloksi, mutta se oli niin alavaa ja suoperäistä, että lammen vesi nousi keväisin pelloille. Niinpä se oli jätetty luonnonvaraiseksi niityksi, jossa kasvoi luonnonheinää ja pajupensaikkoa. Se oli paikoin aika mättäinenkin, mutta joka kesä siitä korjattiin heinäsatot ja melkein aina talkoilla.

Jävään talkoita osasi odottaa koko kylän väki. Siellä oli aina hyvä tarjoilu ja hyvä yhteishenki. Talkoot järjestettiin yleensä lauantaisin iltapäivällä ja kutsu tapahtui suusta korvaan menetelmällä. Miehillä oli sepän teräväksi kallitsemat väärävarsiviikatteet ja naisilla sekä lapsilla haravat. Viikatteet alkoivat suihkia ja heinäputot lentelivät ilmassa. Väärävarsiviikate oli mainio työkalu pätevän niittäjän käsissä, varsinkin, kun niitettiin epätasaisessa tai kivikkoisessa maastossa. Iloinen puheensorina kuului sieltä, missä naiset ja lapset haravoivat niitettyä luokoa karhoille.

Niittäjien puolelta kuului välillä hiosimen, eli kovasimen nakutus, kun viikatteita välillä tero-

tettiin. Joskus tuli niittoon tauko ja sanomalehtipaperiin kääräistiin kessusätkät tai täytettiin piippu. Tupakointi oli tuolloin varsinkin miehille elintärkeä toimitus, siinä missä syönti ja juontikin. Enpä muista, että tupakan terveyshaitoista siihen aikaan olisi koskaan edes keskusteltu. Sauhuttelujen ja turinatuokion jälkeen niittäminen jatkui, kunnes emännät huutelivat talkooväkeä kahville. Janojuomaksi oli aikuisille kotikaljaa ja lapsille mehua.

Heinäkarhoilla istuksien katosivat pullat ja kahvit parempiin suihin ja samalla istumisella tuli setvittyä kylän kuulumiset. Ukot vetäisivät vielä kahvin päälle kessusavut ja sitten tartuttiin taas viikatteen tai haravan varteen. Iltakuuteen mennessä oli heinät niitetty ja haravoitu ilmaville karhoille. Isäntäväki kiitteli talkoolaisia, jotka viikatteet ja haravat olalla alkoivat poistua kohti kotejaan ja lauantaisaunaa.

Talkoolaisten karhoille haravoimat heinät kuivatettiinkin karhoilla. Haasioita ei niityllä ollut ja lyhyehkö luonnonheinä pysyi huonosti seipäillä. Jos talkoon jälkeinen päivä oli poutainen, käytiin puolenpäivän maissa karhoja haravalla kääntelemässä, että alapuolellakin olevat korret saatiin aurinkoon. Sadettahan ei heinäntekoakaan toivottu, mutta joskus se kuitenkin tuli. Silloin tuli kiire kasata puolikuivat heinät rukoihin, eli pieniin kasoihin, jolloin sateessa kastuivat vain päällimmäiset heinät. Jos kävi huono tuuri, jouduttiin heiniä karhoilemaan ja taas ”rukoilemaan” monta kertaa.

Jäväällä oli eräänä kesänä nuori sukulaistyttö Helsingistä kesälomalla ja hän oli myös mukana heinänteossa. Juuri silloin sattui sateinen kausi ja heinätoihiin jo väsynyt tyttö oli valittanut: - Eihän tästä mitään tule, kun ensin rukoillaan ja taas karhoillaan ja sitten rukoillaan ja taas karhoillaan, eikä se rukoileminen ja karhoileminen lopu milloinkaan.

Aikanaan heinät yleensä saatiin niin kuiviksi, että ne voitiin kuljettaa niityn reunassa olevaan latoon. Se tapahtui ns. vitsaslenkillä kantamalla tai hevosen ja liistereen avulla. Jos heinä jäi vähän kosteahkoksi, sitä ei saanut tallata ladossa kovin tiukkaan, ettei se olisi homehtunut. Tuon ajan heinänteko, varsinkin ns. luonnonniityillä oli paljon ihmistyövoimaa vaativaa työtä.

Talkoot toivat työhön mielekkyyttä ja paljon tekeviä käsiä. Samalla hoidettiin sosiaalisia suhteita ja lujitettiin yhteishenkeä.

Noita noin 70 vuotta sitten pidettyjä talkoita muisteli Ilpo Hintikka

suonut aina tällaisia koettelemusten aikoja, niin kansoille kuin yksityisillekin, etsiäksensä ja nöyryyttääksensä meitä puoleensa. Joukossamme oli paljon, enemmistönäkin toki, sellaisia rehtejä kunnan miehiä, miehiä joilla oli hyvä uskonnollinen vakaumus. Sillä eihän niitä alussa kuvaamiani ollut kovinkaan paljon sentään, luulen niin. Noita pohjanmaan heränneitäkin, jotka vapaussodassammekin muodostivat sen joukkojen parhaan, ydinaineksen. Heillä oli Raamattunsakin nytkin mukanaan useallakin. Kuinka tuntuukaan lohdulliselta ja turvaisalta nyt, kun selvisi, että sellaisiakin tovereita on mukana.

Niin, siellä Kellomäen ja Terijoen kentillä emme kovin kauan olleet, pian muutimme sieltä Haminaan. Kauniit hiekkarannat, komeat loisteli-aat, Pietarin entisen ylimystön huvilat, joissa asuimme siellä, ovat jääneet sieltä muistona mieleen. Haminassa vietimme sitten melkein koko loppuajan. Täällä ollessamme rupesivat olotkin vähitellen tasautumaan ja paranemaan kaikin puolin. Täällä toteutui sitten myöskin, kun aika joutui, tuo kotiin lomalle pääsyn toiveenikin, haaveeni, jota olin niin hartaasti odottanut ja jota, olin tottunut pitämään melkein mahdollisuuksien rajojen ulkopuolella ”kesänä, jota ei koskaan tulisi”. On vaikeaa kuvailla tunteitamme, kun pääsimme matkustamaan sieltä ensikerran kotiin lomalle, sellaisten kokemusten jälkeen. Se oli elämys, jota ei hevin unohda. Kuinka vapauttavan riemulliselta silloin tuntuikaan. Kyllähän kotiin paluu, enemmän aikaa sieltä pois oltua varsinkin, on ainakin jotain erikoista, sanoin kuvaamattoman ihanaa, mutta kaksin verroin se on sitä tällaisissa oloissa.

Aika vierähti sitten kevääseen 1919. Levisi sitten tieto, että se ikäluokka, johon minä kuuluin, laskettaisiin kotiin. Se oli suuri uutinen. Odotettiin ja toivottiin. Vähitellen asia varmistui, vihdoinkin oli tiedossa jo määräpäiväkin, jona saataisiin pukeutua omiin vaatteisiin ja sanoa hyvästit tälle kaikelle. Tuskinpa siellä ollessa toista niin jännittävää hetkeä, kuin se tilaisuus, jolloin ilmoitettiin kotiin pääsevien nimet. Niin, mitä suurempi oli ollut odotuksemme, toivomme, sitä suurempi oli pettymys nyt, kun selvisi, että osaksemme oli tullut jäädä sinne vielä toistaiseksi.

Piti tulla ja tulikin sitten uusia poikia, alokaita ja niitä kouluttamaan täytyi jäädä joku määrä meitä vanhoja miehiä. Tuskin milloinkaan on tunnut niin ikävältä ja lohduttomalta, kun silloin toverien lähtiessä ja meidän jäädessä. Siihenhän sitä selvittiin taasen jatkamaan, yhtä elämän kokemusta rikkaampana jälleen.

Tuo kevät muodostui silloin monelle asepalvelukseen saapuneelle nuorelle miehelle kohta-lokkaaksi. Raivosihan tällöin maassamme kulkutauti, joka tunnettiin ”Espanjan taudin” nimellä. Tämä tauti teki, näiden äsken palvelukseen saapuneiden keskuudessa, tuhoisaa jälkeä. Harva heistä säästyi taudilta ja kuolevaisuuskin siihen oli suuri. Moni äiti sai tällöin vastaanottaa sotaväestä palaavan poikansa kylmenneen ruumiin. Oloihin tottumattomana he olivat kai alttiimpia taudin vaikutukselle. Meistä vanhemmista miehistä ei monikaan edes sairastunut. Olimme kai karaistuneempia jo.”

Koonnut Jaakko Hintikka

Eeli joskus 20-luvulla

Tuloslaskelma	2015	2014	2013
Varsinainen toiminta	-2 234,93	-2 463,54	-2 685,62
Yleistoiminta	-500,87	-1 522,25	-2 215,20
Varainhankinta	1 960,00	2 185,00	4 237,00
Sijoitus- ja rahoitus	<u>7,25</u>	<u>37,62</u>	<u>43,64</u>
Tulos	-768,55	-1 763,17	-620,18

Tase

Vaihtuvat			
siirtosaamiset	2 145,00	273,02	649,58
pankki	<u>980,07</u>	<u>3 634,69</u>	<u>3 960,31</u>
VASTAAVAA	3 125,07	3 907,71	4 609,89
Oma pääoma	1 903,17	2 871,72	4 504,89
Vieras pääoma	<u>1 221,90</u>	<u>1 035,99</u>	<u>105,00</u>
VASTATTAVAA	3 125,07	3 907,71	4 609,89

Myyntituotteet

Seuralla on myyntituotteina Ossi Hintikan suunnittelemat pienoislippu (25 €), isännänviiri (75 €) ja rintamerkki (3 €). Postikulut lisätään hintoihin. Hintikka-suvun sukukirjan I-osaa (v. 1500-1900), jonka uusintapainos ilmestyi vuonna 2015 ja II-osaa (v. 1900-2000) on saatavana sukuneuvoston jäseniltä. Kirjojen hinnat ovat: I-osa 40 € ja II-osa 35 €.

TOIMINTASUUNNITELMA VUOSILLE 2016-2018

YLEISTÄ

Hintikka-suku ry:n toiminta jatkuu seuran sääntöjen määräämällä tavalla.

Toiminnan pääpaino on edelleen Hintikoiden sukuyhteyden ylläpitämisen ohella sukututkimus. Tavoitteena on edelleen kerätä Hintikka-sukua koskevaa aineistoa mahdollisimman kattavasti. Tässä työssä jäsenistön ja kaikkien Hintikka-sukuisten toivotaan tekevän yhteistyötä.

Kiinnostavaa aineistoa omien sukulaistensa vaiheista ja elämästä voi saada esimerkiksi haastattelemalla vielä elossa olevia vanhempiaan ja isovanhempiaan sekä laatimalla näin saaduista tiedoista kertomus oman perheen historiasta. Kertomuksien laajuuden jokainen kirjoittaja määrittelee itse. Kertomuksia voi elävöittää valokuvilla niin nykypäivästä kuin varhaisemmilta vuosikymmeniltä.

Jäseniä aktivoidaan tekemään lähisukunsa tutkimusta ja sukuperinteen tallentamista sekä kokoamaan valokuvia, joita voidaan julkaista myös tiedotuslehdessämme.

Ensimmäisen sukukirjan toista painosta, Suur-Rautalammin Hintikat (vuodet 1500 - 1900) sekä toista osaa (vuodet 1900 - 2000) toivotaan mahdollisimman monen Hintikka-suvun jäsenen hankkivan kirjahyllyynsä tai sukulaisilleen.

JÄSENET JA JÄSENMAKSUT

Jäsenluetteloa pitää ajan tasalla Jaakko Hintikka. Rahastonhoitaja tarkistaa sukuseuran tilille tulleet jäsenmaksut kalenterivuositain.

TIEDOTTAMINEN

Sukuseuran jäseniin pidetään yhteyttä julkaisemalla suvun tiedotuslehteä. Tiedotuslehti ilmestyy tulevina vuosina kerran tai kaksi kertaa vuodessa riippuen aineistosta sekä talouden suomista mahdollisuuksista. Suvun tiedotuslehti on ilmestynyt tähän mennessä 44 kertaa. Hintikka-suvun kotisivuja päivitetään.

KOKOUKSET

Seitsemästoista sääntömääräinen sukokokous pidetään vuoden 2016 kesällä. Sukuneuvosto kokoontuu esmiehen eli puheenjohtajan kutsusta tarpeen mukaan, mutta ainakin kaksi kertaa vuodessa.

JÄSENYYDET

Hintikka-suku ry on jäsenenä Sukuseurojen Keskusliitto ry:ssä, jonka kokouksiin lähetetään edustaja ja Sisä-Savon perinneyhdistyksessä.

MUU TOIMINTA

Hintikka-museon aikaansaaminen esim. nettimuseona on asia, jonka aikaansaaminen antaa tuleville sukupolville mahdollisuuden perehtyä suvun historiaan entistä laajemmin. Alkuun voitaisiin päästä, kun löytyy asiantunteva nettitaituri, joka laatii seuralle sopivan mallin museon tietojen keräämiseen. Toinen asia on aineiston keruu. Siinä voitaisiin toimia siten, että jokaisesta sukuhaarasta valitaan sopiva määrä henkilöitä, jotka keräävät sukuhaaraa koskevaa tietoa ja aineistoa museokäyttöön. Sukuneuvosto koordinoi hanketta ja ohjaa toimintaa niin, että saadaan tasapainoinen tulos kaikista sukuhaaroista.

Toimintakauden aikana tehostetaan sukuseuran toimintaa ja jatketaan erikoisesti jäsenhankintaa, sillä seura "ukkoutuu", ellei jäseniksi ja mukaan toimintaan saada nuoria seuran toiminnasta kiinnostuneita suvun jäseniä. Seuralla olevaa sukututkimustiedostoa käytetään hyväksi sekä sukututkimuksen jatkotyössä että uusien jäsenien hankinnassa.

Perustettu stipendirahasto on edelleen tärkeällä sijalla, sillä sen avulla voidaan tukea esim. nuorten tutkijoiden sukuumme liittyvää tutkimustyötä.

Talousarviot

	2016	2017
Varsinainen toiminta (kokoukset, lehti)	3000	3300
Yleistoisiminta (postitukset, matkat, tstokulut)	600	700
Varainhankinta (jäsenmaksut, kirjat yms)	3600	4500

Eeli August Hintikan kirje kotiinsa Matoniemeen hänen ollessaan asevelvollisuuttaan suorittamassa

Haminassa lokakuun 14. p:nä 1918

Rakkaat vanhemmat!

Niin, nyt kirjoittelen täältä Haminasta tätä kirjettäni. Eilen saavuimme perille tänne, lähdettyämme Kellomäeltä lauantai-iltana. Matka sujui oloihin katsoen aika hyvin. Ikävä vaan, että oli niin yö aikaan. Eihän se yöllä matkustaminen ole sen veroista kuin päivällä. Loppumatkalla tuo oli aamupäiväkin jo. Muistaakseni oltiin Kouvolassa tuossa klo 7 aamulla. Siitäkin sitä käännnyttiinkin jo tälle Kotkan ja Haminan tielle. Niin matkan varrelta ei ole paljoakaan kerrottavaa, kauniita maisemia yleensä Kouvolasta tänne matkustaessa. Laajoja, kauniita viljapeltoja, tasaisilla ja hedelmällisillä mailla, kauniin joen halkaistessa useinkin noita vaihtelevia maisemia.

Ovathan nuo edes vähänkin vaihteluksi uudet seudut uusine nähtävyyksineen, tähän luonnostaan muuten niin yksitoikkoiseen nykyiseen oloomme. Oloista täällä uudessa paikassamme en osaa vielä paljoakaan kertoa. Onhan kaikki vielä niin uutta ja outoa.

17.10.1918 Niin, on vierähtänyt jo päiviä pari kolme, kun lopetin tähän pakinani. Keskeytys tuli sen takia, kun alkoi kuulua huhuja, että joitakin muutoksia olisi odotettavissa oloihimme taasen ehkä piankin. Niin sen takia en sillä kertaa osannut kirjoittaa sen enempää, kun ajattelin, että mahdollisesti muuttuu osoitteet ja muut, niin kuin kävikin. Eilen päivällä muutettiin taasen olinpaikkaa. Siihen asti oleskelimme sangen epämukavissa oloissa, kaupungista vähän matkaa ulompana olevissa asunnoissa. Kai ne oli entisiä ryssän kasarmeja. Olot siellä eivät olleet kehuttavia. Puutteellinen ruoka, likainen, kova puinen lattia yöllä makuupaikkana, kymmeniä jopa satojakin miehiä yksissä huoneissa. Jotkut rykivät ja sylkivät lattialle miesten sekaan. Ei todellakaan ansaitse paljon kehumista tähänastinen oleskelumme täällä.

Eeli suoritti asevelvollisuutensa Karjalan Kannaksella ja hän muistelee niitä aikoja kirjeessään, jonka hän kirjoitti 22.1.1936 seurustelukumppanilleen Vieno Lahja Piispalle Jyväskylään, Viennosta tuli sittemmin hänen puolisonsa, Matonien emäntä.

”Tuon kirjan alkulehdelle olen merkinnyt, Haminassa keväällä 1919. Tuo merkintä siinä kirjan alkulehdillä palauttaa mieleeni asevelvollisuusaikani, jota olin silloin suorittamassa. Jouduin sinne syksyllä 1918, siis heti kohta vapaussotamme jälkeen, aikana jolloin sodan, kansalaissodan vielä, jättämät jäljet, sen iskemät haavat olivat vielä aivan verekset. Täytyihän meidän tämän rakkaan isänmaamme vapaus lunastaa niin kalliin ja samalla katkeran hinnan kuin veljessodan hinnalla. Niin, eri kansalaispiirien välinen juopa, noiden sokeiden, harhaanjohdettujen kanssaveljiemme omaksuma epäisänmaallinen ajatuskunto, joka oli saanut heidät aseisiinkin tarttumaan, se esiintyi siihen aikaan vielä useinkin hyvin räikeässä muodossa. Vaikkakin voitettuna, mutta uhmamieltä kantaen esiintyivät nuo ainekset, että antaahan ajan tulla, kyllä sitä kerran vielä kostetaankin.

Näitä tällaisiakin aineksia tuli mukaan sinne asepalvelukseenkin. Kun nyt sellainen hiljainen maalaispoika, jollainen minäkin olin, joutui, siihen ennestään tottumattomana, sellaista kokemaan, kuulemaan heidän raakoja puheitaan, sillä paitsi heidän epäisänmaallista ajatustapaansa, niin useimmiten siihen liittyi myös muukin siveellisesti ala-arvoinen, jota heidän tapaisiltaan saattoi odottaakin, niin kyllä sitä joutui silloin ajattelemaan vaikka mitä.

Kun tähän tulee lisäksi vielä silloisten olojen puutteellisuus joka suhteessa, kaikesta välttämättömmimmänkin, ruuankin välistä ollen lopussa, eihän ollut nälkä niihin aikoihin tuntematon vieras maassamme, niin pettua, ja mitäpähän korviketta suinkin sai, syötiin silloin aivan yleisesti. Tällaisissa oloissa koti ja vapaus esiintyivät sellaisina kauniina haavekuvina, joka oli kerran ollut, mutta tulisiko niitä enää milloinkaan näkemään, kokemaan, oli kysymys joka mieltä useinkin askarrutti. Saattoihan nuo silloin kylläkin rauhaisat harjoituskenttämme muuttua milloin tahansa verisiksi taistelutantereiksikin vihollisen hyökätessä siellä. Karjalan kannaksella, jossa osiksi jouduimme olemaan, olihan aika silloin niin kovin rauhatonta.

Tällaisissa olosuhteissa, kärsimyksissä ja vaaran uhatessa, kääntyi usein Jumalan puoleen, Häneltä apua etsimään sellainenkin, jolle Hän on ollut ehkä vieras ennen. Ehkäpä siksi Jumala on

Kalevi saman Tuomelan tilan pihalla 1940-luvulla.

Toivo Johannes Hintikan kirje Matoniemeen 21.12.1948

Toivo Johannes Hintikasta (s. 8.2.1888 Joroisissa) kerrotaan sukukirjamme I-osassa s.105: Hän oli maatalous- ja metsätieteiden tohtori, Helsingin yliopiston maatalous-metsätieteellisen tiedekunnan assistentti, Pieksämäen yhteiskoulussa ja Viipurin uudessa yhteiskoulussa luonnonhistorian opettaja, Valtion maatalouskoelaitoksen assistentti, Oy Valistuksen kirjallinen johtaja. Toivo on julkaissut useita kirjoja pääasiassa kasvitieteen alalta.

Hänen isänsä oli Matoniemessä syntynyt Elias August Samulinpoika Hintikka (s. 23.12.1851) sukukirjamme I-osassa s. 91.

Hyvät sukulaiset!

Samalla kun toivotan rauhallista joulunaikaa kaikille, lähetän jotakin jouluratoksi sinne, vaikka en tiedä millaista sinne pitäisi olla, kun ne perhesuhteetkin jäävät tuntemattomiksi. Missään tapauksessa alkää vaivautuko enää mitään sota-aikana kyllä toivottavaa millään muotoa lähettämään, joulurauhanne siitä kärsiä. Vietämme sitä paitsi joulua jo perheen pienennytyäkin.

Vanhin jälkeläinen, Jaakko, nimittäin lähti syksyllä, vuoden matematiikkaa ym. Helsingin yliopistossa opiskeltuaan, vuoden stipendin saatuaan USA:han (rahtilaivalla Mäntyluodosta), Williams Collegeen (perust. 1755). Kirjoittelee sieltä joka viikko ja mikäpä, hyvin tuntuu menestyvän opettajiensakin mielestä. Tänäpä hän on kai tullut

New Yorkiin, jossa stipendiaideille tuntuu olevan kokouksensa ja lähtee sitten jouluksi enonsa luo Chicagoon. Ilman tuon enon tukeahan en olisi taa- loja hänelle saattanut saada.

Veikko ei ollut Ruotsissa. Kävi rippikoulunsa ja keräsi vimmatusti kasveja ym. Oli puhetta tuol- loin kesällä sinne koti Suomeenkin tulosta, mutta olin kolmisen viikkoa Ruotsissa, Jaakon matka- valmistelujen ym. ajan ja ei meillä ole nyt palveli- jaakaan, teemme kaiken itse. Ne piikain pröökynät ovat tulleet vallan viheliäisiksi ja kalliiksi.

Toivomme, että te siellä kantasukutalossa olette menestyneet entiseen tapaan ja edelleenkin.

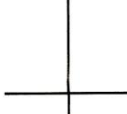
Monin joulutervehdyksin suvulle siellä myös kaikille kaikilta

T.J. Hintikka

Kerrottakoon tässä, että kirjeessä mainittu Jaakko Hintikka oli tunnettu loogikko ja filosofi joka kuoli vuosi sitten kesällä Porvoossa.

Veikko, hänen veljensä taas on Helsingissä asuva kasvitieteen professori, joka on sukuseu- ramme perustajajäseniä ja toiminut pitkään suku- seurassamme ja ollen aktiivisena jäsenenä suku- neuvostossa, ollut mukana sukukirjatoimikunnas- sa, sukuseuran suuressa ponnistuksessa sukukirjo- jen painoon saattamisessa. JH

Kuolinilmoituksia

Rakkaamme
**Leena Selma Maria
Hänninen**
o.s. Hintikka
s. 18.11.1931 Hankasalmi
k. 12.1.2016 Korpilahti

Rakasta äitiä, mummua ja isomummaa
kiittäen ja syvästi kaivaten

**Erkki perheineen
Martti perheineen
Pertti perheineen
Helena perheineen
muut sukulaiset ja ystävät**

*Herra, kädelläsi uneen painan pään
kutsut ystäväsi lepäämään.
Käsi minut kantaa uuteen elämään
ikirauhan antaa, valoon jään.*

Siunattu läheisten läsnä ollessa 6.2.2016.
Lämmin kiitos surussamme myötäeläneille.
Kiitos myös kaikille Leenaa hoitaneille.

Leena Hänninen o.s. Hintikka oli Piilumäen-
Kuparin sukuhaaraa

Rakkaamme
Dipl.ins., fil. maisteri
**Pekka
Hintikka**
s. 19.6.1920 Jyväskylä
k. 24.2.2016 Jyväskylä

Syvästi ikävöiden
sukulaiset ja ystävät

*Kun pitkän elämän elää saa,
voi rauhassa nukahtaa, kun
kaikki on valmista tehty työ,
on edessä rauhaisa yö.*

Siunaus on toimitettu. Lämmin kiitos osanotosta. Kiitos
kaikille EnoPekasta huolta kantaneille.

Pekka Hintikka oli Uuralahden sukuhaaraa

Rakkaamme
**Irma Lydia
Hintikka**
s. 20.4.1938 Konnevesi
k. 13.2.2016 Konnevesi

*Herra on minun
paimenen
ei minulta mitään
puutu.*

**Kaivaten
sisarten ja veljien
perheet**

**Siunaus toimitettu lä-
heisten läsnä ollessa.
Kiitos osanotosta.
Kiitos myös kaikille
Irmaa hoitaneille.**

Irma Hintikka oli Matoniemen suku-
haaraa

Lahjakas matemaatikko ja tietokirjailija Pekka Hintikka on kuollut

FM, DI **Pekka Hintikka** menehtyi 95 vuoden iässä synnyin- ja koulukaupungissaan Jyväskylässä 24. helmikuuta 2016. Hän oli syntynyt 19. kesäkuuta 1920 ja aloitti koulutalpaleensa seminaarin "mallikoulussa". Jo kolmannelta luokalta hän pyrki oppilaaksi Jyväskylän lyseoon, vaikka rehtori oli todennut äidille, että eihän tämä poika ole vielä yhdeksääkään. Äiti ei antanut kuitenkaan periksi, ja niin Pekka aloitti oppikoulun todennäköisesti nuorimpana koko lyseon pitkässä historiassa.

Kirjoitettuaan jo 16-vuotiaana ylioppilaaksi Hintikka ryhtyi opiskelemaan matematiikkaa Helsingin yliopistossa. Opinnot keskeytyivät talvisodan puhjetessa. Hintikka otti osaa taisteluihin Keski-Kannaksella kenraali Taavetti Laatikaisen komentamassa 1. divisioonassa, saman koulun kasvatteja hänkin. Jatkosodan alussa Hintikka palveli alikersanttina Vienan Karjalan Uhtuassa ja myöhemmin upseerikoulun käytyään 2. divisioonassa tykistöupseerina. Näistä sotakokemuksista hän on toimittanut kirjan Kannaksen murtumaton lukko.

Valmistuttuaan sodan jälkeen 1945 filosofian kandidaatiksi Helsingin yliopistosta pääaineenaan matematiikka ja 1953 diplomi-insinööriksi teknillisen korkeakoulun sähköosastolta Pekka Hintikka työskenteli insinöörinä Strömberg Oy:llä. Samaan aikaan hän toimi myös tuntiopettajana Helsingin teknillisessä oppilaitoksessa. Tässä oppilaitoksessa hän suoritti myös varsinaisen elämäntyönsä, yli 30 vuotta matematiikan ja fysiikan sekä sähkötekniikan lehtorina ja yliopettajana.

Pekka Hintikka julkaisi useita opetusaineisiinsa liittyviä oppimateriaaleja. Hänen kirjallisena pääteoksenaan voidaan pitää teosta Algebran ja korkeamman matematiikan perusteet: Teknillisen matematiikan perusteet 1-3. Matemaatikkona häntä kiinnosti erityisesti matemaatikkojen maailman kiehtova arvoitus:

Fernat'n suuri lause, josta hän on julkaissut kirjallisesti omat näkemyksensä. Siirryttyään eläkkeelle 1984 hän seurasi yhä valppaasti teknillisen opetuksen tilaa ja otti sen kehitykseen hyvin kriit-

tistä kantaa teoksissaan Mennyttä aikaa muistelen... ja Koulutussuunnittelua maassamme.

Pekka Hintikalle keskisuomalaiset juuret olivat tärkeitä. Isän puolelta hän liittyi konnevetiseen Hintikan sukuun. Hän oli Helsingin vuosinaan aktiivinen osakuntalainen, ja toimi muun muassa Keskisuomalaisen osakunnan kuraattorina 1947-49. Sotien jälkeisinä vuosina osakunnilla oli tärkeä rooli opiskelijoiden asuinolosuhteiden kohen-
tajana, ja Pekka Hintikka kunnostautui lukuisissa varainhankintakeräyksissä.

DI Hintikalla oli kesäasunto Pekkala kalaisan Kynsiveden äärellä Kärkkäälässä, jossa "Eno-Pekka" kestitsi laajaa sukuaan. Sinne kokoontui kesäisin monina vuosina myös osakunta-aikaisen elämän ystäväpiiriä. Pekkalaan hän rakensi tenniskentän, sillä hän oli intohimoinen tenniksen pelaaja.

Pekka Hintikka oli ylpeä lyseolaisuudestaan. Kirjassa Kenraali Sutela - Jyväskylän lyseolaisesta isänmaan puolustajaksi, jonka Pekka Hintikka Sutelan luokkatoverin ominaisuudessa kustansi, hän totesi olleensa tyytyväinen lyseoon ja että lyseo oli ilmeisesti tyytyväinen häneen, koska ensimmäisenä opiskeluvuonna Helsingin yliopistossa Lyseon opettajakunta lähetti hänelle huomattavan stipendin.

Palattuaan Jyväskylään 2011 Pekka Hintikka kävi vielä opettamassa yli 90-vuotiaana matematiikkaa lyseolaisille. Hän luovutti lyseolaisille jaettavaksi huomattavan summan stipendejä. Lyseon puolestapuhujalle oli ymmärrettävästi suuri järkytys, kun opetus päättyi Lyseotalossa, johon hän oli syvästi kiintynyt. Hän arvosti saamaansa Lyseon riemuylioppilaan arvoa ja JYLY:n kunniajäsenyyttä, joka ehdittiin myöntää JYLY:n 70-vuotisjuhlissa viime lokakuussa.

DI Hintikalle on myönnetty ansioistaan 4. luokan vapaudenristi, talvi- ja jatkosodan muistomerkit, Keski-Kannaksen risti ja Murtaja Divisioonan risti (2. D) sekä Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun ansiomitali.

Jorma Lempinen

Kirjoittaja on kouluneuvos ja Lyseon lukion emeritusrehtori.

Sukujuuria tutkimassa

Kalevi Oksanen

Sukuseuramme 30-vuotisella taipaleella on kertynyt mittava määrä sukutietoja: kaksi sukukirjaa ja tiedotuslehdessämme lukuisia sukuselvityksiä ja sukuhistoriaan liittyviä tarinoita. Kun juhluvuoden aikana luin sukukirjaamme, mieleeni tuli taas kerran muistella äidinäitini Eeva Hintikan (o.s. Airaksinen; 1872-1951) sukujuuria.

Sukukirjamme I-osan ilmestymisen (2002) jälkeen tutustuin ensimmäiseksi äitini vanhempien ja esivanhempien sukutietoihin. Vaarini Alfred Hintikka (1867-1947) kuului Hintikka-suvussa Sydänmaahintikan sukuhaaraan. Alfred-vaari avioitui 1896 Suomenjoelta kotoisin olevan Eeva Heikintytär Airaksisen kanssa. Jo ensimmäisellä lukukerralla päätin selvittää Eeva-mummoni sukutaustaa. Niinpä menin Helsingissä olevaan Suomen sukututkijoiden kirjastoon. Sieltä löytyikin Airaksisten sukukirja, joka sisälsi myös Eeva-mummon esivanhempien sukutietoja Karttulan pitäjän Airakselan kylässä n. 1600 syntyneestä kantaisästä Ihanus Ajraxista lähtien. Ihanus oli talollinen Karttulassa Ajrax-nimisellä tilalla.

Ihanus Airaksisen toiseksi vanhin poika Gabriel (n. 1646-1726) jatkoi talollisena Ajraksen tilalla. Hän avioitui, mutta puolisoista ei ole tietoja. Gabrielin vanhin poika Olof (n. 1680-1747) avioitui Carin Pälintr Karhuttaren (s. 1679) kanssa ja oli myös talollinen edellä mainitulla tilalla Karttulassa.

Olofin kolmanneksi vanhimman pojan Pehrin (1709-1790) puoliso oli Margareta Mårtenintr Lydikätär (1741-) Karttulan Punnonmäeltä. Pehr olikin sitten talollisena Karttula 4:ssä Punnonmäellä, ei siis enää Ajraxen tilalla.

Seuraava Eeva-mummoni esi-isä oli Pehrin nuorin poika Henrik (1764-1824), joka avioitui 1789 talollisen tyttären Maria Rissainin kanssa. Henrik oli talollinen ja kauppias Karttulan Soinlahdessa, josta hän muutti Kuopion pitäjän Niemisjärvelle 1789 ja edelleen ja Maaningan Kurolanlaidelle 1810, mistä palasi Karttulaan 1815. Henrik mainitaan sukukirjassa kivuliaaksi ja sairaalloiseksi.

Henrikin poika Henrik nuorempi (1795-) eli loisena Karttulan Keihästaipaleessa, josta hän muutti Suomenjoen Vaajaniemen Sarviniemeen ja edelleen Liedemäki 29:ään, jossa oli talollisena. Henrik nuoremman ensimmäinen puoliso oli Stina Huttunen (1777-1835) ja toinen puoliso Judit Koivisto, jonka kanssa hänellä oli poika Johan (1840-1888).

Johan avioitui 1867 Anna Katriina Korhosen (1842-1876) kanssa. Johan oli talollinen Suomenjoen Liedemäki 29:ssä. Avioliitossa syntyi seitsemän lasta. Lapsikatraan neljänneksi vanhin oli Eeva (1872-1951). Eeva-mummini avioitui 1896 Alfred Hintikan kanssa. Ensimmäinen yhteinen koti heillä oli Rautalammillä.

Myös Alfred-vaarini äidin (Karoliina Eliaksentr. Jäntin (1839-1921) sukujuuret kiinnostivat, joten etsin kirjastosta Jänttien sukukirjan, josta löysin Karoliina Jäntin sukutietoja. Alfred-vaarini isä oli Juho Henrik Juhonp. Hintikka (1835-1907) Rautalammilta. Heidät vihittiin avioliittoon 1864. Karoliina Jäntin sukujuuret on Jänttien sukukirjassa selvitetty suvun kantaisään Laurentius Jentzeen saakka, joka 1561 tuli Rautalammin seurakunnan ensimmäiseksi kirkkoherraksi.

Edellä mainitut sukutiedot ovat pieni osa minun ja vanhempieni sukujuurista, mutta jo ne pitivät mielenkiintoni vireillä selvittää ja tutkia sukukirjoja ja sukutietoja esim. netistä ja muista sukutietolähteistä.

Eeva-mummoni ja Alfred-vaarini Laukaan Saviolla Tuomelan tilan pihassa. Tuomelan tila oli heidän tyttärensä Tyynen ja Oskar Pietiläisen kotitila, jossa Eeva ja Alfred asuivat 1920-1950 -luvuilla.

